

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ (Λουκ. 8, 5-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στον Άγιο Σπυρίδωνα, στις 16/10/1983)

1. Βλάστησε μετά 4000 χρόνια!

Τό Εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε, μάς ἐξηγεῖ γιατί μερικές φορές δέν καρποφορεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός μάς λέγει ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι χτύποι στόν ἀέρα. Ἀλλά εἶναι κάτι τό πολύ ζωντανό. Εἶναι κάτι πού ἀπό μόνο του ἔχει ζωή. Καί δέν πάει ποτέ χαμένο. Εἶναι σπόρος. Ἐάν ἀπλά τόν κρατήσεις ἔχεις σπόρο. Πρίν ἀπό 4000 χρόνια, κάποιοι ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, ἔβαλαν μέσα σέ μιά πυραμίδα μιά στάμνα σιτάρι. Τήν βρῆκαν οἱ ἀρχαιολόγοι στίς ἡμέρες μας. Καί τό σιτάρι ἦταν τόσο καλό καί καθαρό πού ἐκεῖνο τό λίγο πού ἔσπειραν πειραματικά βλάστησε καί καρποφόρησε. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κάτι πιό δυνατό ἀπό ὅλους τούς σπόρους καί ἀπό αὐτό τό σιτάρι. Ὅπου καί νά τόν ἀφήσεις εἶναι πάντοτε ζωντανός. Ἔτοιμος νά φυτρώσει, νά βλαστήσει καί νά καρποφορήσει.

Ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅταν βρεῖ γῆ καλή κάνει τέτοια θαύματα πού μένουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατάπληκτοι. Παράδειγμα: Ὁ ἐν ἁγίοις πατήρ ἡμῶν Σπυρίδων. Τί ὑπέροχος εἶναι ὁ βίος του! Δεύτερο παράδειγμα: Μετά ἀπό 1.600 χρόνια ὁ ἐν ἁγίοις πατήρ ἡμῶν Νεκτάριος. Καί χίλια ἄλλα ἀνάλογα θαύματα μέσα εἰς τήν ἱστορία τοῦ κόσμου. Πῶς ἔγιναν; Ἔπεσε ἕνας σπόρος ἀπό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ μέσα σέ κάποιες ψυχές. Δηλαδή ἄκουσαν μιά λέξη ἀπό τό Εὐαγγέλιο. Ἡ λέξη αὐτή συγκίνησε τήν καρδιά τους. Ἐπεθύμησαν τήν ἀρετή καί ἀγωνίστηκαν νά κατακτήσουν τήν ἀρετή πού ζητᾷ ὁ Θεός ἀπό τόν κάθε ἄνθρωπο. Καί ἀγωνιζόμενοι, σιγά-σιγά, μέ ὑπομονή, ἔφτασαν στό ὕψος πού ἔφτασε ἕνας ἅγιος Βασίλειος. Ἐνας ἅγιος Ἀθανάσιος. Ἐνας ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἐνας ἅγιος Νικόλαος. Ἐνας ἅγιος Νεκτάριος.

Ὅλοι αὐτοί ἀγωνιζόμενοι μέ ταπείνωση, μέ προσευχή, μέ νηστεία, μέ ἐγκράτεια καί ὑποταγή τοῦ ἑαυτοῦ τους στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καθάρισαν τόν ἑαυτό τους ἀπό κάθε μολυσμό σαρκός καί πνεύματος. Καί γι' αὐτό κάθε ἄνθρωπος τούς ἔβλεπε μέ ἐμπιστοσύνη, μέ ἀνάπαυση, μέ γαλήνη καί μέ χαρά. Ὅπως καί σήμερα, σέ ὅλες τίς κοινωνίες, ὅλοι μας ἀνεξαιρέτως, ὅτι φρονήματα καί ἄν ἔχουμε, ὅταν βλέπουμε ἄνθρωπο γαλήνιο, ἤρεμο, ταπεινό, ἀληθινό δοῦλο τοῦ Θεοῦ, βρίσκει τό πνεῦμα μας πάνω του ἀνάπαυση.

Γιατί; Γιατί ή ἀρετή ἐπιβάλλεται. Ἐπιβάλλεται μέσα μας τόσο βαθειά, πού ἂν εἶχαμε αὐτή τή στιγμή μπροστά μας τόν ἅγιο Νεκτάριο, κανείς δέν θά μπορούσε νά μᾶς κρατήσει... Θά πέφταμε νά τόν προσκυνήσουμε μέ μετάνοια ἐδαφιαῖα. Γιά νά τοῦ ἐκδηλώσουμε τόν σεβασμό μας. Καί τί ἄλλο; Τόν θαυμασμό μας. Σέ τί; Στό μεγάλο ἄθλημα νά περιφρονήσει τά τοῦ κόσμου καί νά ἀγωνιστεῖ γιά τά πνευματικά. Γιά νά γίνει ἄνθρωπος σωστός, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

2. Ἀπό τό χωράφι ἐξαρτᾶται ἡ παραγωγή

Γιατί ὅμως σέ μερικούς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καρποφόρησε καί σέ ἄλλους δέν καρποφορεῖ; Γιατί ὁ ἅγιος Βασίλειος ἔκανε τόσο καρπό πνευματικό καί ἐγώ δέν κάνω καθόλου;

Λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: Αὐτό, δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τόν σπόρο. Ὁ σπόρος εἶναι πάντοτε τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πάντοτε καλός. Ἡ καρποφορία, ἐξαρτᾶται ἀπό τή γῆ στήν ὁποία πέφτει.

Ἄν πέσει σέ πέτρες, δέν βλαστάνει καί δέν καρποφορεῖ καθόλου. Θά τόν βροῦν τά πουλιά καί θά τόν φᾶνε.

Πέτρες εἶναι οἱ ἀκατάστατες ἐκεῖνες ψυχοσυνθέσεις καί νοοτροπίες πού δέν παίρνουν στά σοβαρά τίποτε. Καί πουλιά;

Πουλιά εἶναι οἱ σπερμολογίες καί οἱ διάφορες ἰδεολογίες πού ἐκφράζονται τίς περισσότερες φορές μέ μία ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη περιφρόνηση γιά τά πνευματικά.

-Τί εἶναι αὐτά; Εὐαγγέλιο; Ὡχ καημένε...

Οὔτε τό κοίταξε ποτέ του τό Εὐαγγέλιο, οὔτε τό διάβασε ποτέ του, οὔτε τό φιλοσόφησε ποτέ του. Καί ὅμως τό περιφρονεῖ. Τοῦ μιᾶνε γιά ἀρετές καί φεύγει σάν νά πρόκειται γιά κάτι τό στραβό. Παρότι δέν ἀσχολήθηκε ποτέ νά δεῖ σέ τί μεταβάλλουν οἱ ἀρετές τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός πέτρα. Καί ὅταν βρίσκεται σέ ἐπικοινωνία μέ ἄλλον, εἶναι πτηνό ἀρπακτικό πού ἀρπάζει τόν σπόρο ἀπό τήν καρδιά τοῦ πλησίον πρὶν προφθάσει νά... ξεμουτίσει.

Ἕνας ἄλλος σπόρος ἔπεσε στά ἀγκάθια. Φύτρωσαν τά ἀγκάθια καί ὅταν βλάστανε ὁ σπόρος τόν ἔπνιξαν καί δέν τό ἄφησαν νά κάνει καρπό.

Ποιά εἶναι τά ἀγκάθια; Εἶναι τά πάθη τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Οἱ ἐπιθυμίες του. Τίς

καταλαβαίνουμε όλοι μέσα μας και τίς ξέρουμε ό καθένας για τον έαυτό μας καλύτερα από κάθε άλλο. Ξέρουμε τί μάς έμποδίζει από τήν Έκκλησία και από τον λόγο του Θεού. Άς σταθοϋμε λοιπόν μέ απόλυτη είλικρίνεια άπέναντι του Θεού και του έαυτού μας, και άς ποϋμε: «Τέρμα ή ύποκρισία. Δέν φταίει οϋτε τό μυαλό, οϋτε ή έπιστήμη, οϋτε ή πρόοδος, οϋτε τίποτα. Ένα μου φταίει. Τά πάθη».

Όλα τά άλλα δέν είναι παρά ένα μαλακό μαξιλαράκι για νά αναπαύονται τά πάθη μου και νά βρίσκω έγώ, για τον έαυτό μου, εύπρόσδεκτη για τούς κουτούς δικαιολογία ότι βαδίζω καλά. Γιατί; Γιατί τά πάθη μου είναι άγκάθια μέσα στην ψυχή μου. Άλλά έγώ παρότι είναι άγκάθια, τά αισθάνομαι ότι είναι οί γλυκύτεροι καρποί ή δροσιστικότερη αύρα και τό άπαλότερο χάδι. Γιατί; Γιατί τά άφησα και μέ δέσμευσαν και μέ ύποδούλωσαν.

Και από κεϊ πέρα, δέν κάνω πιά ότι απαιτεϊ ή ψυχή μου, πού απαιτεϊ νά έχω άγάπη, σεμνότητα, είλικρίνεια και νά ψάχνω για τήν άλήθεια συνεχώς. Και νά άγωνίζομαι για κάθε άρετή μέ κόπο και θυσία. Γι' αυτό ό Κύριος ήμών Ίησοϋς Χριστός είπε: «Τό δέ εις τήν γήν τήν άγαθήν πεσόν οϋτοι εισιν οϊτινες δεξάμενοι τον λόγον του Θεού έν καρδιά καθαρά και άγαθή», καρποφοροϋν μέ ύπομονή.

Τί σημαίνει καρδιά καθαρή και άγαθή; Είλικρίνεια! Στάθηκα άπέναντι στό λόγο του Θεού μέ είλικρίνεια. Τά βρήκα σωστά τά λόγια Του. Και από κεϊ και πέρα όρμησα στόν άγώνα άψηφώντας τά πάντα.

3. Εύλογημένη καρποφορία

Τήν ύπομονή πρέπει νά τήν βάλλομε μπροστά. Η ύπομονή δέν είναι τόσο στόν κόπο. Πιο πολύ είναι στόν έαυτό σου. Ποϋ; Έκεϊ πού έχεις όρισμένες στραβές παρορμήσεις. Και σου λέει: «Κάνε εκείνο πού σου άρέσει». Ύπομονή σημαίνει νά ξέρεις νά προσέχεις και νά συγκρατιέσαι. Νά λές στόν έαυτό σου: «Στάσου έδω πού είσαι. Μή γυρίζεις πίσω. Πνέει λίβας. Θά ζεματιστείς...»

«Καρποφοροϋσιν έν ύπομονή». Τό πότισμα, τό βοτάνισμα, ή καλλιέργεια του λόγου του Θεού μέσα στην ψυχή γίνεται μέ τήν ύπομονή. Γιατί πρέπει κανείς νά επιμένει. Νά παρακολουθεϊ σταθερά και άγρυπνα μέσα του τίς κινήσεις τών διαφόρων παθών. Ποιων παθών; Όχι μόνο τών σαρκικων αλλά και τών τής ψυχής. Τών διαφόρων διεστραμμένων συναισθημάτων: Φθόνου, κακίας, ύπερηφανείας, έπάρσεως, έπιδειξιomanίας. Και ποιων άλλων παθών; Τών παθών τής διανοίας. Ποιά είναι τά πάθη τής διανοίας; Πάθος τής διάνοιάς μας, διαστροφή τής διάνοιάς μας, είναι νά μήν έχουμε έχουμε ταπεινώση ώστε

νά ξέρουμε πού είμαστε και πόσα χρειάζεται ακόμα νά μάθουμε. Και νά μὴν καταδεχόμαστε νά ρωτᾶμε μέ ταπείνωση: «πού ὑστερῶ; τί πρέπει νά μάθω;» Καί ἐπειδὴ ἔχουμε ἔπαρση διανοίας, διαστροφή διανοίας, ἀντί νά ἔχουμε αὐτιά, ἔχουμε ὅλοι στόμα νά λέμε προχειρολογίες. Καί τί ἄλλο; Κριτική! Ὅχι ἀναζήτηση τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀληθείας θέλει ταπείνωση. Θέλει διάθεση μαθητοῦ. Ὅχι δασκάλου. Θέλει συζήτηση. Θέλει διάβασμα. Καί προπαντός θέλει προθυμία ὥστε ἐκεῖνο πού βλέπω ὅτι εἶναι σωστό νά τό ἐγκολπώνομαι, παραμερίζοντας τίς δικές μου τοποθετήσεις.

Ἔτσι πορεύτηκαν οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι βρῆκαν τήν ἀλήθεια, ἔτσι βρῆκαν τό ψυχικό μεγαλεῖο, ἔτσι δοξάστηκαν ἀπό τόν Θεό, καί ἔγιναν μεγάλοι ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἄνθρωπος πού καλλιεργεῖ τήν ψυχή του κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ δέν χάνει. Ὅσο περισσότερο μέσα του καρποφορεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τόσο περισσότερο βρίσκει ἀνάπαυση.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶπε: «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κόκκος σινάπεως». Ἕνας σπόρος σινάπι, εἶναι τόσο μικρός πού τόν πιάνεις καί δέν τόν καταλαβαίνεις στό δάχτυλό σου. Ὄταν ὁμως φυτρώσει, γίνεται δένδρο πανύψηλο. Τόσο μεγάλο ὥστε πᾶνε τά πουλιά καί φτειάνουν φωλιές πάνω του, γιατί ἐκεῖ βρίσκουν ἀσφάλεια.

Ἔτσι εἶναι καί ὁ ἄνθρωπος πού πίστευσε καί ἐφάρμοσε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Σιγά-σιγά ὅπως τό σποράκι ἔγινε καί αὐτός δένδρο καταπράσινο, γεμάτο ὁμορφιά, δροσιά καί καρπούς. Γιά τόν ἑαυτό του καί γιά τούς ἄλλους. Γιατί στόν «ἵσκιό» του, ἀναπαύονται οἱ ἄνθρωποι καί «τρέφονται» μέ τούς καρπούς του.

Ἀπλά πράγματα: Ὅλοι τό ξέρουμε ὅτι ὑπάρχουν δύο δρόμοι: τοῦ κόσμου καί τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά μπορούμε νά βεβαιώσουμε ὅτι τό πνεῦμα μας βρίσκει ἀνάπαυση μόνο στούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ γιατί ἦταν ταπεινοί, ἀγωνιστές, γεμάτοι ἀγάπη καί καλωσύνη. Καί ὅσο περισσότερο εἶναι κάποιος, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, τόσο περισσότερο τόν ἀγαπᾶμε καί τόσο περισσότερο τόν τιμᾶμε.

Ἔχουμε χρέος νά προσέξουμε καί νά καταλάβουμε τή σημασία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, μέ τόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος ἀγιάζεται καί σώζεται.

Καί μέ τόν ὁποῖο γίνεται χαρά καί παρηγορία γιά τούς ἄλλους. Ἀμήν.-